

TINA
SOTA
MIETTEL

The title 'TINA SOTA MIETTEL' is rendered in a highly decorative, silver, 3D-style font. The letters are interconnected with various mechanical and human figures. 'TINA' features a gear on the 'I' and a woman's silhouette on the 'A'. 'SOTA' is flanked by a man in a suit on the left and a woman in a dress on the right, with gears integrated into the letters. 'MIETTEL' is surrounded by circuit-like lines and gears. Below the title is a diamond-shaped logo containing a stylized 'M'.

ANNINE
MIKAMA

The text 'ANNINE MIKAMA' is set within a decorative frame. To the left is a microscope, and to the right is a film reel. Below the name is a stylized building or tower. At the bottom, the letters 'WSOY' are printed in a simple, sans-serif font.

ANNIINA MIKAMA

Tinasotamiehet

TAIKURI JA TASKUVARAS -TRILOGIA:

Taikuri ja taskuvaras
Huijarin oppipoika
Tinasotamiehet

Tekijä on saanut tukea kirjoitustyöhön WSOY:n kirjallisuussäätiöltä.

Sivun 7 lainaus Galileo Galileilta on tunnettu lyhennelmä
pidemmästä tekstistä.

Sivun 178 lainaus: William Shakespeare: Henrik V
(suom. Paavo Cajander)

© ANNIINA MIKAMA JA WSOY 2020

ISBN 978-951-0-44646-1

PAINETTU EU:SSA

Omistettu äidilleni Raijalle,
joka opetti minulle, että todellinen taikuus
kätkeytyy kirjan sivujen väliin.

*Luonnon kirja on kirjoitettu
matematiikan kielellä.*

– GALILEO GALILEI

Mina seiso näyttämöllä esiripun takana ja häntä jännitti. Hän oli esiintynyt yksin jo kymmeniä kertoja, mutta tämä hetki oli hänelle aina vaikein. Kun hän kuunteli ihmisten asettuvan paikoilleen verhon toisella puolella katsomossa, hän olisi mielellään vain liittynyt heidän joukkoonsa. Hän olisi etsinyt itselleen paikan, istunut alas ja nojannut taaksepäin. Joku muu olisi ollut hänen tilallaan näyttämöllä, seissyt verhontakaisessa hämärässä ja jännittänyt sitä hetkeä, jolloin piti astua yleisön eteen. Hän sulki silmänsä ja kuunteli, kuinka kenkien kopina ja pieni hälinä hiljalleen vaimeni. Siitä hän tiesi, että Joel oli sulkenut ovet, ja valot katsomossa himmenivät. Näyttämölläkin tuli pimeää.

Mina kuuli pehmeät askeleet takaansa. Tom pysähtyi hänen vierelleen ja yhdessä he odottivat vielä hetken. Joku yskähti katsomossa, jonkun tuoli narahti ja joku kuiskasi jotain vierustoverilleen.

– Oletko valmis? kysyi Tom hiljaa.

Mina näki juuri ja juuri hänen ääriviivansa ja silmänsä, jotka hohtivat himmeää sinistä valoa näyttämön pimeydessä.

– Näytät upealta, sanoi Tom.

Mina astui askeleen taaksepäin.

– Olen valmis, hän sanoi.

1.

Vuonna 1891

Taikureilla on monia salaisuuksia, mutta niistä tärkein on tämä: katsojat näkevät vain sen mitä taikuri haluaa heidän näkevän. Mina, joka oli aiemmassa elämässään ollut varas, tiesi kaiken salaisuuksien kätkemisestä. Taikurina hän oli kehittänyt tuon taidon huippuunsa. Hän rakasti esiintymistä, harmittomia huijauksia jotka saivat katsojat pyörryksiin, ihailevia katseita ja yleisön naurua hauskan jutun osuessa kohdalleen, kättentaputusta astellessaan loppukummarruksiin. Seistessään Tomin vierellä näyttämöllä hän tiesi miten hyvältä he näyttivät. He näyttivät siltä, että kuuluivat yhteen, mutta se oli vain kaunis kuva, kuin satukirjan sivulta. Todellisuudessa Mina oli aikaa sitten lakannut uskomasta, että he eläisivät onnellisina elämänsä loppuun asti. Siinä oli salaisuus, jota hän piilotteli sisimmässään ja josta hän ei kertonut kenellekään.

Päällisin puolin Minan elämä oli hyvällä mallilla. Professorin suositusten avulla hän oli päässyt takaisin kouluun ja edistyi loistavasti. Lisäksi hän oli saanut uusia ystäviä. Vielä edellisvuonna hän oli asunut yksin kadulla ja varastellut henkensä pitimiksi. Silloin hän ei olisi ikinä osannut arvata, miten hienosti kaikki lopulta järjestyisi.

Mutta sitten oli Tom.

Ennen Mina oli käyttänyt hyväkseen jokaisen tilaisuuden olla Tomin lähellä ja iloinnut joka hetkestä tämän seurassa. Enää hänestä ei tuntunut samalta, ja oli päiviä, jolloin hän ei kestänyt nähdä Tomia vilaukseltakaan. Jonkin aikaa hän oli kuvitellut, että Tom onnistuisi ratkaisemaan heidän ongelmansa, sillä yleensä tällä oli ratkaisu kaikkeen. Mutta eläväksi ihmiseksi muuttuminen oli taikatemppu, johon edes Tom ei pystynyt.

Kun me tapasimme ensimmäisen kerran, minä halusin vain vihata häntä, ajatteli Mina. Sitten minä aloinkin rakastaa häntä. Ja nyt minä vihaan häntä ja itseäni siksi, että rakastan häntä edelleen.

– Sinä löydät vielä jonkun toisen, joka saa sinut unohtamaan minut, oli Tom sanonut hänelle kerran.

Samaa Mina oli yrittänyt vakuutella itselleen. Mutta pelkkä ajatuskin nosti palan kurkkuun ja sai hänet katumapäälle. Hän ei uskonut, että kukaan voisi koskaan korvata Tomia. Tilanne olisi ollut kokonaan toisenlainen, ellei myös Tom olisi tuntenut samoin Minaa kohtaan. Silloin olisi ollut helpompaa sanoa hyvästi, surra aikansa ja jatkaa elämää. Mutta heitä sitoi yhteen syvä ystävyys, jota yhdessä koetut vaarat olivat vain entisestään lujittaneet.

Päästyään selville Tomin salaisuudesta ja tämän todellisesta luonteesta Mina oli uskonut, että he voisivat kenties elää ystävinä saman katon alla, mutta se tuntui käyvän päivä päivältä vaikeammaksi.

Nuo ajatukset varjostivat hänen mieltään tänäkin aamuna jo hänen herätessään.

Onhan sentään kesä, ja koulun kesäloma on vasta alkanut! Mina muistutti itselleen. Loma soisi hänelle kaivattuja vapaahetkiä, siitäkin huolimatta, että hänellä ei ollut lomaa

työstään teatterissa ja Professori Worowskin avustajana.

Pari tiaista oli pyrähtänyt hänen ikkunalaudalleen ja alkanut kilpailla, kummalla oli kovempi ääni. Mina pomppasi ylös ja avasi ikkunan selälleen säikäyttäen linnut tiehensä.

– Mokomat kiljukaulat, hän mutisi puoliääneen.

Hän söi aamiaista Matildan ja Joelin kanssa keittiössä ja ryhtyi päivän töihin tavalliseen tapaansa, toivoen ahkeran puuhastelun vievän ajatukset muualle. Hän kävi herättämässä Professorin vasta kello kymmeneltä, sillä tämä ei halunnut nousta sen aikaisemmin edes kesällä.

– Mene tiehesi ja anna minun nukkua! huusi Professori vetäytyen peiton alle kuin myyrä koloonsa. Mitä aikaisemmin aurinko nousi, sitä myöhempään Professori olisi halunnut nukkua. Hän ei kai ollut sen enempää kesäihmisiä kuin aamuihmisiääkään. Siinä missä lisääntyvä valo sai toiset virkistymään, Professoriin sillä oli aivan päinvastainen vaikutus. Mina oli tottunut tällaiseen. Sillä välin kun Professori torakhti uudestaan, hän avasi varovasti verhot ja raotti ikkunaa tuulettaakseen huoneen. Hän kävi hakemassa päivän postin ja ryhtyi vasta sitten herättelemään Professoria uudelleen.

– Kello on jo viisitoista yli kymmenen, hän sanoi niin lempeästi kuin vain pystyi.

Sekös sai Professoriin liikettä. Tämä pomppasi äkäisesti pystyyn vuoteessaan. Aivan liian nopeasti, sillä lääkäri oli varoittanut häntä sellaisesta. Häntä alkoi huimata, jos hän teki noin nopeita liikkeitä. Professori tiesi sen oikein hyvin, mutta pahalla päällä ollessaan hän viis veisasi kaikista hyvistä neuvoista. Hän punnersi itsensä sängynlaidalle istumaan ja kurkotti ottamaan taskukellon telineestään yöpöydältä.

Silloin se tapahtui.

Professorin silmissä sumeni ja hän alkoi kaatua hallitsemattomasti eteenpäin. Ennen kuin Mina ehti huomata,

hän oli jo romahtanut päistikkaa lattialle. Kuului kamala muksahtava ääni, kun hänen päänsä osui lattiaan.

– Herra Professori! Mina pelästyi ja kiiruhti apuun. Professori oli kellahtanut lattialle kyljelleen eikä näyttänyt onneksi loukanneen itseään. Hän oli tajuton, mutta hengitti sentään. Mina meni ikkunaan ja näki Joelin kitkevän rikkaruohoja puutarhassa.

– Joel, tule apuun! hän huusi ikkunasta. Joel pudotti oitis työhansikkaat käsistään ja säntäsi juoksuun. Hänen päästyään yläkertaan Professori oli ehtinyt jo tulla tajuihinsa. Mies ei ensin voinut ymmärtää, mitä oli tapahtunut.

– Miksi minut on pantu lattialle? hän kysyi närkästyneenä. Mina ja Joel purskahtivat helpottuneeseen nauruun, ja siitä mies närkästyi vielä enemmän. – Että ilkeättekkin tehdä minusta pilkkaa! Te olette häijyjä, pahantahtoisia penikoita! Jos vain olisin voimissani, minä kyllä näyttäisin teille!

– Mutta Professori! sanoi Mina. – Tehän tiedätte, että teidän pitäisi ottaa rauhallisesti. Tämä on aivan omaa syytänne.

– Älä puhu roskaa!

– Totta se on. Te nousitte liian nopeasti ylös ja teitä alkoi pyörryttää.

– Kaaduinko minä?

– Kyllä vain kaaduittekin. Kuinkas te muuten olisitte lattialle joutunut?

Professorin silmät laajenivat kauhusta.

– Älkää siinä töllistelkö vaan nostakaa minut ylös!

Yhdessä Mina ja Joel auttoivat aamutakin hänen ylleen ja nostivat hänet pyörätuoliin istumaan.

– Kas niin, onko olonne jo parempi? kysyi Joel. Professori oli niin järkyttynyt ja kenties myös hiukan häpeissään, ettei vastannut mitään.

– Minä tuon aamiaisenne kirjastoon, sanoi Mina.

Hän haki Professorin tohvelit ja silmälasit, ja teki muutenkin parhaansa mukaan miehen olon mukavaksi. Tuotuaan aamiaistarjottimen ja kaadettuaan teetä Mina istui pöydän ääreen hänen viereensä.

– Tänään onkin tullut monta kirjettä, Mina sanoi käyttäen niitä verukkeena. Hänhän voisi auttaa niiden avaamisessa. Yleensä Professori halusi syödä aamiaisen omassa rauhassaan, mutta tällä kertaa hän tuntui olevan mielissään, ettei häntä jätetty yksin. Hän tuskin kuuli, mitä Mina sanoi. Hän tuijotti vain teekuppiinsa, laittoi teen sekaan makeutukseksi kelpo lusikallisen kirsikkahilloa ja hämmensi sitä hitaasti ja ajatuksiinsa vaipuneena.

– Ei minulle ole ennen käynyt näin, Professori sanoi.

– Tämä on lopun alkua!

– Älkäähän nyt, sanoi Mina toivoen saavansa miehen ajatukset muualle. Hän pinosi kirjeet pöydälle tämän eteen.

– Haluatteko vielä jotakin?

Professori nosti katseensa teekupistaan.

– Haluan, hän vastasi. – Haluan kadotetun nuoruuteni takaisin.

– Hyvänen aika, sanoi Mina. – Jos te ette tiedä, minne se on kadonnut, minä en voi auttaa.

– Etpä tietenkään... voi sentään.

Professori oli tutkivinaan taskujaan. – Se on kyllä täällä jossakin, olen varma siitä... Voi Mina, sinä olet minulle niin hyvä.

– Oletteko tosiaan sitä mieltä?

– Kyllä, sinä olet oikein hyvä... uskollinen, kärsivällinen ja kiltti.

– Uskollinen, kärsivällinen, kiltti? Moista en olekaan ennen kuullut! Nyt te ette ole ollenkaan oma äkäinen itsenne. En tiedä, miten kestän, jos rupeatte pehmenemään vanhemmiten.

Professorin naamalle levisi ilkikurinen virne, ja silmistä saattoi nähdä, missä hänen kadonneeksi luullun nuoruutensa viimeiset kipinät vielä sinnittelivät.

– Istu hetkisen aikaa tässä minun kanssani, ole niin hyvä.

Mina ei hennonut sanoa mitään, kun Professori tarttui kirjeenavaajaan, koristeelliseen pienoismiekkään ja ryhtyi voitelemaan sillä paahtoleipäänsä.

– En tiennyt että näin vanhaksi voi elääkään, mies virkkoi päätään puistellen. – Eikö ole merkillistä?

– Kyllä sen täytyy olla jonkinlainen ihme, sanoi Mina hänen mielikseen.

– Olen ihan tosissani! Pahoin pelkään että minun pitäisi valmistautua kohtaamaan loppuni. En vain koskaan kuvitellut, että kuolisin yksin, vieraassa maassa.

– Mutta ettehan te ole yksin, sanoi Mina.

– Niin, on minulla sentään sinut ja Tom, sanoi Professori. – Mutta viime aikoina olen useasti muistellut vanhoja aikoja ja miettinyt kaikenlaista... miten monta asiaa olisin voinut tehdä toisin...

Mina odotti hänen jatkavan, mutta Professori näytti järkyttyneen jostakin mieleensä juolahtaneesta asiasta, jota ei rohjennut lausua ääneen. Hetkisen tämä istui vain hiljaa ajatuksissaan leipäänsä mutustellen, kunnes muisti taas Minan.

– Anteeksi, mitä sinä sanoitkaan? hän kysyi.

– Sitä vain, että ettehan te aivan yksinäinen voi olla, kun teille tulee kirjeitäkin näin paljon.

– Pelkkiä laskuja, Professori tuhisi.

– No, ne teidän ainakin pitää maksaa ennen kuin kuolette.

Mina oli jo aavistanut että tällaiset puheet olivat vanhan herran mieleen. Mikä tahansa muu olisi ollut hänen tragediansa vähättelyä, eikä Professori sietänyt sellaista.

– Niin, minulla on pelkkiä velvollisuuksia! huudahti Professori. – Miksi minä en saa koskaan pitää hauskaa?

Mutta kaikesta huolimatta hän kävi viimein kirjeiden kimppuun ja ryhtyi avaamaan niitä voiveitsellä.

– Tämä yksi on tullut oikein Englannista asti, sanoi Mina. Postimerkeissä oli kuningatar Viktorian profiilikuva ja niiden päällä Lontoon postitoimiston leima. Toiselta puolelta kirje oli suljettu juhlallisesti punaisella lakkasinetillä, jota koristivat nimikirjaimet G.G.

– Ahaa, Professori sanoi ja sieppasi kirjeen Minalta unohtaen edellisen kuoren, jota oli ollut avaamassa. – Kuka ihme minulle kirjoittaisi Englannista?

Hän repäisi sen äkkiä auki ja ryhtyi lukemaan hienolle, kermanväriselle paperille kirjoitettua kirjettä. Hänen otsansa rypistyi lukiessa ja mitä pidemmälle hän pääsi, sitä enemmän hänen kasvonsa alkoivat punoittaa.

– Se on *Bertie!* Sir Gilbert, tarkoitan. Hän kirjoittaa, että haluaisi tavata pitkästä aikaa... toivoo, että minulle kuuluu hyvää ja että hänen kirjeensä tavoittaa minut terveenä ja – *millaista löpinää...!* Mutta hän on myös löytänyt jotakin, mikä saattaisi kiinnostaa minua ja etenkin Tomia...

Äkkiä Professori vaikeni ja väri pakeni hänen kasvoiltaan.

– Mitä nyt? kysyi Mina. – Ei kai mitään ikävää?

– *Merlinin Avain!* kuiskasi Professori. – Mutta eihän se ole mahdollista.

– Mistä te puhutte?

– Hänen on täytynyt erehtyä, sanoi Professori tajuamatta, ettei Mina voinut tietää mistä oli kyse. Mies tuijotti kirjettä ja näytti lukevan saman katkelman yhä uudestaan, kuin varmistukseksi, että oli ymmärtänyt oikein. Äkkiä hän vilkaisi syrjäkarein Minaan ja hymyili rauhoittavasti.

– Ei se ole mitään tärkeää.

Mutta Mina tunsi Professorin ja tiesi kyllä, milloin häntä yritettiin huijata.

– Mikä on Merlinin Avain? hän kysyi.

Professori huitaisi vähättelevästi kädellään.

– Bertie hourailee! Hän harrastaa Englannin vanhojen legendojen tutkimusta. Hän on jo vuosikausia yrittänyt todistaa, että kuningas Arthur ja tämän neuvonantaja, velho Merlin olivat todellisia henkilöitä. Mutta se on vain vanha taru. Ei se voi sinua kiinnostaa.

Professori oli vakaasti päättänyt olla puhumatta asiasta enempää.

– Kuuntelehan tätä! hän sanoi ja jatkoi kirjeen lukemista.

– Bertie sanoo, että olemme tervetulleita vierailulle hänen luokseen, ja jos haluamme esiintyä Lontoossa, hän voisi järjestää asian paikallisen impressaarin avulla... hmm...

Viimeinen lause sai Minan sähköistymään kiireestä kantapäähän.

– Mutta sehän kuulostaa hauskalta, hän sanoi varovasti, vaikka oli alkanut suorastaan täristä innostuksesta.

– Mikä niin?

– Että ystävämme on kutsunut teidät Lontooseen.

– Ei hän ole mikään ystävä! On ihme, että hän ylipäätään muistaa minut, sillä siitä on ainakin viisitoista vuotta, kun me olemme viimeksi tavanneet... Sir Gilbert tunsi minut parhaina päivinäni, kun olin urani huipulla.

– Tunteeko hän myös Tomin?

– Tuntee. Hän on niitä harvoja ihmisiä, jotka ovat perillä Tomin todellisesta alkuperästä.

– Ehkä hänellä on ollut ikävä teitä.

Mina ei kylläkään käsittänyt, miksi joku ikävöisi Professorin kaltaisen äreän vanhan menninkäisen seuraa. Mutta hän oli aina uskonut, ettei pitänyt katsoa lahjahevosen suuhun.

– Tehän juuri harmittelitte, kun ette saa koskaan pitää hauskaa. Ja nyt siihen on mitä parhain tilaisuus! Eikö se teistä ole todella ihmeellistä ja mielenkiintoista?

Professori puisteli päätään.

– Ihmetys ja mielenkiinto ovat tunteita, jotka saattelin haudan lepoon jo vuosia sitten.

Kaikesta huolimatta jokin hänen olemuksessaan oli muuttunut, ja Mina arvasi jo, että saisi kyllä hänet innostumaan. Siinä vaadittiin vain hiukan viekkautta.

– Niin no, teillä on tietysti *velvollisuutenne* hoidettavana täällä kotimaassa, Mina sanoi. – Ette te voi yhtäkkiä vain jättää kaikkea ja lähteä hetken mielijohteesta ulkomaille.

– Mmm, sanoi Professori. – Miksi en muka voisi?

– Minun ja Tomin pitäisi lähteä teidän seuraksenne, ja se taas tarkoittaa, että näytökset pitäisi perua siltä ajalta, kun olemme matkoilla.

– Mutta nythän on kesä ja kaikki helsinkiläiset ovat muutenkin lähteneet maalle! Samantekevää, vaikka laitammekin lapun luukulle.

– Teillä ei myöskään taida olla sopivia vaatteita, arveli Mina huokaisten pettyneenä. – Ollaksenne edustava teidän pitäisi teettää ainakin uusi kesäpuku ja siihen sopivat solmiot sekä useita paitoja, iltatilaisuuksiin sopivasta mustasta puvusta puhumattakaan...

– Ne minä voin teettää tutulla räätäilillä Lontoossa! He pystyvät loihtimaan pari uutta vaatekertaa yhdessä hujauksessa. Se ei tuota mitään ongelmia, olen varma siitä... Hetkinen! Miksi sinä olet noin vastahankaan? Ei suinkaan sinusta ole ikävä ajatus, että joutuisit lähtemään kesken kesän Lontoon? Ähä! Siitä tässä on kyse. Kaikki se pakkaaminen ja muut järjestelyt... Sinua tietenkin laiskottaa, kun ajattelet, miten paljon se teettää sinulla ylimääräistä työtä!

– Eihän toki! sanoi Mina nopeasti. Hän oli saanut Professorin tarttumaan täkyyn ja valmistautui nyt hilaamaan hänet veneeseen. – Ei siitä ole minulle vaivaa laisinkaan. On vain yksi seikka, josta olen hiukan huolissani.

– Niinkö? Ja mikä se sitten on?

Mina otti murheellisen ilmeen joutuessaan kertomaan Professorille huonot uutiset, jotka melko varmasti vesittäisivät hankkeen ja murskaisivat yhdellä iskulla kaikki heidän toiveensa.

– *Laivaliput*, hän sanoi ja huokaisi syvään. – Ne olisi pitänyt varata hyvissä ajoin. Mahtaako linjalaivoilla enää olla vapaita paikkoja?

– No mutta! huudahti Professori ja löi käsillä polviinsa. – Siitä meidän on otettava hetimiten selvää! Minä kirjoitan oitis höyrylaivayhtiöön ja tilaan meille kolmelle liput ensimmäiseen laivaan, johon vain suinkin mahtuu. Äläkä sinä yhtään näytä pitkää naamaa, vaikka joudutkin lähtemään reissuun! Usko pois, siitä tulee hauskaa.

– Menemmekö me sinne myös esiintymään?

– Tietenkin, jos kerran Bertie järjestää kaiken. Hän on hoitanut asioitamme ennenkin ja luotan siihen, että hän tietää, mitä tarvitsemme.

– Otammeko Sotamiehenkin mukaan? Hänhän ei ole vielä koskaan esiintynyt ulkomailla.

Heidän yleisönsä Helsingissä tiesi jo kaiken Tinasotamiehestä, joten Tom ei enää pystynyt huijaamaan ketään kaksoisolentonsa avulla. Mutta Lontoossa kukaan ei ollut koskaan kuullutkaan konemiehestä, joka osasi kävellä, puhua ja tehdä taikatemppuja ja oli erehdyttävästi tekijänsä näköinen.

– Toden totta! virkkoi Professori. – Hänestä tulee varmasti suurmenesty! Tietysti me otamme hänet mukaan.

Professori nosti eteensä Päivälehdien etusivun, jolla laivojen aikataulut ilmoitettiin.

– Tuo minulle heti paikalla kynä ja paperia!

Oli aivan kuin joku olisi vääntänyt Professorin vieterillä käyntiin ja päästänyt hänet irti. Saatuaan kirjoitustarvikkeet hän ryhtyi kuumeisella kiireellä rustaamaan kirjettä sekä höyrylaivayhtiölle että ystävälleen Sir Gilbertille.

– Jos en minä nyt tartu tilaisuuteen ja lähde Lontooseen, saan katua sitä lopun ikääni! hän sanoi.

– Mikä ei kylläkään ole kovin pitkä aika, sanoi Mina myötätuntoisesti.

– Soo soo, sanoi Professori. – Minä lähdän kenties kiertueelle viimeistä kertaa, mutta siitä tuleekin ikimuistoista. Kuten sanonta kuuluu, *keskipäivällä aurinko on kirkkain, mutta vasta päivän laskiessa se paljastaa todelliset värinsä...*

Kun Joel tuli hetkeä myöhemmin tiedustelemaan Professorin vointia, hän hämmästyi nähdessään vanhan miehen niin pirteänä ja hyväntuulisena.

– Mitä sinä olet laittanut hänen aamuteehensä? hän kysyi Minalta.

– Ei tämä ole minun ansiotani. Hän vain sai hyviä uutisia postissa.

Kuivattuaan musteen imupaperitelalla Professori taitteli kirjeen siististi. Hän sulatti sinettilakkatankoa kynttilän liekillä ja tiputti muutaman pisaran paperille. Lopuksi hän sinetöi kirjeen painamalla sormuksellaan omat nimikirjaimensa vielä pehmeään lakkaan. Mina oli taannoin selittänyt Professorille, että paperikaupasta saattoi ostaa valmiita kirjekuoria, jotka suljettiin näppärästi liimaamalla, mutta Professori ei halunnut kuullakaan moisesta. Hän halusi tehdä asiat vanhanaikaisella tavalla.

– Olisi hyvin epäkunnioittavaa vastaanottajaa kohtaan

raapustaa kirje mille tahansa halvalla paperilappuselle, joka sattuu olemaan käden ulottuvilla, sanoi Professori. – Eräille on kai samantekevää vaikka kirje olisi reväisty toilettipaperirullasta, mutta minun kirjeeni ovat tärkeitä ja niiden tulee näyttää arvokkailta.

Samasta syystä hän ei voinut kuvitellakaan lähettävänsä sähkösanomia. Hanhensulan hän oli sentään suostunut vaihtamaan täytekynään huomattuaan, että se sotki vähemmän.

Kirjoitettuaan kirjeiden päälle osoitteet hän ojensi nipun Joelille ja pyysi poikaa toimittamaan ne oitis kirjelaatikkoon.

– Ja sano Tomille, että tuo meidän matka-arkkumme alas vintiltä, Professori lisäsi.

– Teidän matka-arkkunne? Joel ihmetteli.

– Aivan niin! sanoi Professori erinomaisen tyytyväisenä itseensä. – Me lähdemme Lontooseen!

PALKITUN *Taikuri ja taskuvaras* -TRILOGIAN PÄÄTÖSOSASSA
TOM JA MINA KOHTAAVAT VAARALLISIMMAN
VIHOLLISENSA KAUKAA TOISESTA AJASTA.

Tomin ja Minan nimet loistavat vierekkäin taikashow'n mainosjulisteeissa. Kulissien takana Mina pohtii voiko hän rakastaa Tomia, vai ovatko he tuomittuja olemaan toisilleen vain hyviä ystäviä?

Matka Lontooseen tarjoaa seikkailuja suuren maailman tyyliin. Tom tutkii omaan menneisyyteensä kytkeytyvää arvoitusta ja käynnistää tapahtumaketjun, jonka seurauksena vanha vihollinen pääsee hänen jäljilleen. Mina ja Tom yhdistävät vielä kerran voimansa taistelussa, apunaan uskollinen Tinasotamies, Tomin mekaaninen kaksoisolento.

Mikaman trilogia on maaginen ja historiallinen seikkailu ripauksella sci-fiä ja romantiikkaa. Trilogian avausosa *Taikuri ja taskuvaras* (2018) sai Topelius-palkinnon ja *Huijarin oppipoika* (2019) oli Lasten- ja nuortenkirjallisuuden Finlandia-ehdokas.

9 789510 446461

WWW.WSOY.FI | N84.2 | ISBN 978-951-0-44646-1
PÄÄLLYS: SAMI SARAMÄKI